

نقش هنر بر کیفیت زندگی مردم در فضاهای عمومی (مطالعه موردی: موسیقی)

حسین صالحی

کارشناس ارشد آمایش سرزمین، دانشکده جغرافیا و جهانگردی،
دانشگاه آزاد اسلامی واحد نجف آباد

hossein.salehi@live.com

محمد رضا نادی

مدرس معماری، گروه معماری، موسسه ی آموزش عالی سپهر، اصفهان

mrn11.dn@gmail.com

چکیده

بزرگی و عظمت دنیای موسیقی تنها در محیط های تخصصی و نهادهای اجتماعی مرتبط به موسیقی خلاصه نمی شود و در صورتی بازتر و حرفه ای تر می توان حضور آن را در فضاهای عمومی شهری نیز جستجو کرد. البته باید ابتدا در این بحث مفهوم واژه فضای عمومی را معنا کرد تا بتوان به مزیت های وجود موسیقی در چنین مکان هایی پی برد. فضای عمومی شهری به مکان هایی گفته می شود که انسان امروزی در آن حق مالکیت دارد و این تملک به تمامی مردمان آن منطقه اختصاص دارد. همانند مکان هایی نظیر پارک ها، خیابان ها و ... که در تمامی آن ها به جنس و سن و سطح درسی شما نگاه نمی شود و بدون پرداخت کوچک ترین هزینه ای می توانید از آن بهره ببرید. در این فضاها رفتارهای فردی و حتی گروهی به هنجارهای اجتماعی معروف می شود. در کشورهای توسعه یافته، برنامه ریزان شهری و سیاستگذاران فضای عمومی، برای تجدید حیات و بازسازی فضاهای مرده شهر، راه حل های متعددی را پیشنهاد می کنند. بخش عمده این راهکارها، از طریق توجه به شیوه های خلاق مرتبط با هنر به دست آمده و هدف اصلی آن، ایجاد جریان آشنای زندگی در فضای عمومی بوده است. پژوهشگر در این مقاله سعی دارد با استفاده از بحث هایی چون رابطه کهنه کلیسا با موسیقی عامه پسند در اروپای مرکزی و یا نقش سازمان یافته کمونیسم در نظارت و ارزشیابی موسیقی در بلوک شرق و ... لذت مشترک شنیدن اما فارغ از محتوایی که دارد، به بررسی ارزش موسیقی در فضاهای عمومی شهری پایدار پردازد.

کلمات کلیدی: فضای عمومی، موسیقی، شهر پایدار